

ומסוגלת, שליבה חצוי בין אביה שמכר גישמתו לממון, לבין בעלה שמכר גישמתו לכבוד ולפירסום. והנה, התגלה שבלונדיות אינו חייבות להיות מטומטמות, וכי הדוגי מנית בת ה-25 עומדת להמשיך שורה של תגליות דוגמניות שהסכו שחקניות, כמו לורן האטון, סוזי פארקר וג'ינס פוקנברג. יתכן שדור חדש ויפה זה של כוכבות יחזיר לבד מושג, שנדמה היה כי כבר עבר זמנו בקולנוע המודרני: כוכבות ממין נבנה. לאחרונה כבשו שחקנים גברים את בדיהקולנוע, לרוב לא היו אלה סמלים ליופי ולחומר, כי אם להיפך.

שחקנים בידי כוכבות קולנוע. דאסטין הופמן ואל פאצ'ינו, גרפו את השמנת שבתפקידי הוליווד, ולא ברור היה אם תמו בעולם כוכבות שניתן להפקיד בידיהן תפקידים ראשיים, או שמא — אין תפקידים ראשיים להפקודם בידי כוכבות קולנוע.

גם לסוזן בלייקלי, דוגמת פיי דאנאוויי, ואלרי פריין ושארלוט ראמפלינג, רקע חיי נוכי צבאי. היא נולדה בגרמניה, שם הוצב אביה בשירות הצבא האמריקני. היא גרה בקוריאה ואחר כך בקנזאס, ולמדה באוניברסיטה של קנזאס. כשחבר גרמני שהלם על קאריירה של צלם, חתר בה כדי להתחיל את הדרך.

החבר פירסם את תמונתה, ובכך נפתחה קאריירה נוספת: סוזן בת ה-17 בלבד, התפתחה לעובד את ספסל-הלימודים בקני זאס לטובת דוגמנות-צילום בניו-יורק.

הייתי תמימה מאד. הייתי מוכרחה לעזוב את קנזאס — אנשיה לא היו טובים אליי. אומרת סוזן, שמאז הפכה פעילה במפלגה הליברלית, ומעריצה נלהבת של ג'ורג' מקגאוורן ורמוני קלארק.

ההצלחה המיקצועית באה כבר-קמ"ש מיים: "זה היה בפירסומת לחברת קלרול, המייצרת צבעים לשיער, הבלונדי תמים". כך קראו לצבע שהדגמתי על ראשי. וי אומנם, הייתי תמימה מאד. במשך שנה הייתי צריכה לעמוד כדי לחקן את הצבע הלבן הוועתי הזה, ולהחזיר לראשי אב המראה הנורמאלי..."

על עצמה כשחקנית חשבה סוזן, באותה עת, כי עליה ללכת בדרך של לוסיל בול ולהיות קומיקאית. "הערצתי את דבי ריי נולדס... פשוט לא היה לי אז כל חוש של טעם טוב..."

סוזן נשואה למחזאי, הנמצא כעת בסימן עלייה תלולה. זהו טוד מרר, פרק לייט-שעבר ובעל-בטיק, שאותו הכירה כשמדה מכנס-גינס בתנותו. לפני כחצי שנה עקרו בני-הזוג ללוס-אנג'לס, כדי להיות קרובים יותר לצלחת. הם חושבים לכבוש את המערב או כפי שמבטאת זאת סוזן: "יהיה נפלא לבחור רק בתפקידים הרצויים לי".

אפשרות ממשית. זהו פיומן-החזר מוכר למדי, ואולי כדי לא להישמע יומר רנית מדי מסיפה התגלית החדשה: "בעצם אינני אוהבת שאנשים מתבוננים בי בשעה שאני אוכלת, או מזהים אותי בעוברי את הכביש".

מכל מקום, נראה שבכח-זאת כבר מאחר מכדי לבחור באלמוניות, והאפשרות שי תוכל לבחור את התפקידים הרצויים לה, נראית ממשית הרבה יותר.

חינה

בנוחיות

השוד הגדול אצל מא-דאם פיפי ומקסים, תל-אביב, יפת) — שני שלומיאלים מדופלמים ו, גאון-פשע" זוט, מוצאים לתוך הכספת של בנק, בתחנת-רכבת בפרס, דרך בית-השימוש השכן. זהו נושא הקומדיה של ז'אק בנאר, מי שעלה לדרגת במאי אחרי טירונוט ארוכה כאסיסטנט בסירטי לואי דה-מינס ודומיו. ואומנם, מה שמתקבל על הבד הוא ב' החלט קומדיה ברוח דה-פינס, השואבת הרבה מאד הש' ראה ממוקמה (בית-שימוש ציבורי), ומן התדמית הקו-מית שכל אחד משלושת כוכביה, ברנאר בלייה, ז'אן (אידיוט בפרס) לפבר ומישל סרו, הצליח כבר ליצור לה עצמו על הבד.

מאחר שהרעיון היסודי במיצע השוד ה, "נועו" הזה הוא לרקת את אחד בתוך בית-שימוש ציבורי, ולקדוח בקיר חור שיגיע עד לכספת המיוחלת, הרי התנאי ה-ראשון להצלחה הוא שאיש, מלבד שלושת הקושרים, לא ייכנס לתא אז במשך המיצע, וזו, כמובן, הזדמנות להר-אות כל מיני טיפוסים המתדפקים על דלת נעולה, העו-מדת כחיץ בינם לבין צרכיהם הבסיסיים ביותר. תנאי אחר הוא, שתוך כדי ריתוק תא בית-השימוש, לא יתעורר חשד במאדם פיפי, הלא היא האחראית להגייה ולסדר במוסד המכובד הזה. מכאן, אוסף של תחפושות, המאפשרות בין השאר לבליילה להתחזות כ-

בלייה, לפבר וסרו: לנוחיות!

גרמני, כרסתן במכנסיים קצרים, לפבר להתחפש כסקוטי מהודר אבל פוזל לפעמים, ולסרו להיראות כהיפי שאינו מסתדר עם כל האבזורים התלויים עליו. כל זה אינו חכם במיוחד, ולעיתים אפילו מלאה ב' מקצת, אבל כל מי שעצירות, הפרעות בדרכי-השתן ואסלה מתקלקלת, הם נושאים להומור עבורו, ודאי שינהת. חוץ מזה, אפשר לראות כאן את צילה צ'לטון, אם כי קצת קשה להבין מה עושה אחת המבצעות הידועות של יוג'ין יונסקו, בבית-שימוש ציבורי בסרט כזה.

יחי האזיקים

הלאה החופש

רוח החופש (רויאל, צרפת): ראשית דבר: ברכות לפתיחת מח שמכונה, קולנוע לסירטי איכות", או רויאל — ארט סינימה, לשעבר אורדן, ולפני-כן דן. ותיקוה שאכן יקפיד על הצגת סרטים בעלי-יחוד, סרטים ישראלים קצרים והגשת דמי-הסבר, כפי שמבטיחים בעליו. אם ישמור על רמתו, עשויה תל-אביב להיתברך גם במקום קטן ותרבותי, לשם שינוי.

הפתיחה של אולם זה, בלואיס בוניואל, הילד הנורא בן ה-75, שהבטיח קודם שעשה את רוח החופש שזה לו סירטו האחרון (ועלול לא לעמוד בהבטחתו, כשם שלא עמד בהבטחות דומות וחות בעבר), מבורכת כשלעממה. סרט זה מביא לשיא של שלימות אסתטית ורעיונית כאחד, את השקפת-החיים הסוריאליסטית של גאון קולנועי זה, שבערובי-מינו הבישלה ולבשה ביגדי הומור, תחת האלימות שאיפיינה את תחילת דרכו.

תמונת הפתיחה: אצילים, בתקופת המהפכה הצר-פתית, מוציאים להורג מהפכנים, כשהאחרונים קוראים: "יחי האזיקים, הלאה החופש". תמונת הסיום: בתי-ענה מתבוננת באנשים בגן-החיות, כשברקע נשמעים קולות ירי ונפץ. הלאה החופש.

בין שתי נקודות-מפתח אלו, המציגות עולם אבסורדי של ערכים הפוכים, מחסל בוניואל את כל חשבונותיו עם הצביעות האנושית, האופי האנושי המתחסד של צידקנים למיניהם, האופי הביורוקראטי המטומטם של המימסד,

הבורגנות בטרקלין — היכן הנוחיות?

האופי הצבוע של הבורגנות מחד ושל אנשי-הכנסייה מצד שני. בקיצור: כל אותם ערכים נעלים שהחברה האנושית המציאה לעצמה כדי להסתיר, לסייד ולטייה את היצרים האפלים החבוים בכל יצור אנושי, משמשים לבניואל כמטרה ללעג — וככל שהלעג מתבטא בהצגת אפיוזות קצרצרות מבלי להתעכב על טיפוס זה או אחר, מקבל הפסי-פס האנושי יותר גוונים, יותר צבעים ויותר אבסורד.

בנוידבר

העירום

שלושה ועוד אחת (לימור, תל-אביב, ישראל) — זהו אחד מאותם סרטים מביכים שמוטב היה לולא נעשו. בא לו במאי הטוען לניסיון וכישרון רב, מיכאל קאליק, שחונך על ברכי מסורת קולנועית מפר-ארת, זו של הקולנוע הסובייטי — וכל מה שהוא מסוגל להוציא מתחת ידיו, זו עבודה סכימטית של תלמיד מתחיל. הסרט בנוי בחום ובאנושיות של שירטוט הנדסי מצוי. את העלילה שאב קאליק מסיפור של גורקי, שאותו העביר למציאות ישראלית, כפי שהיא נראית בעיניו. נערה אחת מתנה אהבים עם שלושה גברים: בן דור הפלמ"ח, בנו שהוא היום סטודנט, ועם היפי ארוך-שיערה. כל זה, על רקע נופי אילת, שם מתרחשת העלילה כולה.

הסימליות דוקרת את העיניים, ומי שאינו מבין את המשמעות העמוקה אחרי 10 הדקות הראשונות, זקוק בדחיפות לרופא-עיניים. הבחורה היא ישראל האהבת את כל בניה. הפלמ"חניק לשעבר, שמאס בחיי איש-עסקים מצליח וחוזר אל הקרקע כמדריך-תיירים בים-סוף (דרך משונה לחזרה אל הקרקע), הוא ישראל הישנה, עם אידיאלים משומש שאינו משלים עם הזמן שעבר ועם הגיל. בנו הוא ישראל החדשה, החצופה, הגורמת לידיה כל מה שמתחשק לה, מצמצפת על מסורת ומאמינה

לוי ואליאן: מסכת בקיבוץ

בחמרונית. ואילו החיפי, הוא סמל לאימפוטנציה של הבורחים מן המציאות ומסתגרים בתוך עולם שאינו מעשי. הסרט כולו מחולק לחמישה פרקים (המישה ימים), בדיקו כפי שכתוב בחוקי הדראמה. ואילו הדיאלוגים, נשמ' עים במיקרים היותר-מוצלחים כמסכת-בקיבוץ.

תדריך

תל-אביב

*** תמונות מחיינישואין: (צפון, שוודיה) — סדרת-הטלוויזיה הגאור-נית שהטילה עוצר על שוודיה כשהוצגה שם, קוצרה על-ידי הבמאי עצמו לסרט באורך של כמעט שלוש שעות. המנתח את חיי-הנישואין לעומק כזה שכל אחד יכול לראות בו משהו מעצמו ומנסיונו. חווייה יוצאת-דופן גם לגבי היוצר — אינגמר ברגמן.

*** השיחה: (סמדר, ארצות-הברית) — פרנסיס פורד קופולה, גורף-הי אוסקרים בסרט שאינו בעל איכות אוסק-רית, אבל יותר מזה: בעל איכות ועומק אמיתיים. הנושא: בלש העוסק בהצצה לחיי הפרט ובהאזנות-סתה, מוצא את חיינו הפרטיים מתפוררים, בדי-בבד עם פיקי-פוקו המוסרי בעיסוקו. ג'ון הקמן בדמות אנושית בלתי-נשכחת.

*** החרדל מגרה לי את האף: (עמנון, צרפת) — לצחוק זה טוב ובריאה, ולצחוק אפשר בלי התחכמות יתר עם פייר רישאר, הקומיקאי המחונן, הזוכר לטוב כבלונדיני עם הנעל השחורה.